

முல்லைப்பாட்டில் பண்பாட்டுப் பதிவுகளும் மீள்பார்வையும்

வீ. கவிதா ^{அ. *}

^அ தமிழ் உயராய்வு மையம், ஜி.டி.என் கலைக் கல்லூரி, திண்டுக்கல்-624005, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Culture in Mullaipaatu

V. Kavitha ^{அ. *}

^அ Department of Tamil, GTN Arts College, Dindigul-624005, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

vkavithagtn@gmail.com

Received: 19-08-2022

Revised: 13-10-2022

Accepted: 05-11-2022

Published: 10-12-2022

ABSTRACT

Writer Thomas Carlyle notes that literature is born out of life, it reflects life and guides life. Researchers such as Rene welleck and Austen refer language as related to the imagination and the cultural treasury of a particular language-speaking people. A refinement that fits all such interpretations can be found in Sangam literature. This is because the Sangam literature is not a figment of imagination. The literary works of Sangam era are the true incidents that took place during that era. Many scholars have been and are still doing research from various angles about Sangam literature. These are repositories of ideas that stimulate new thinking time after time.

Keywords: Sangam Literature, Mullaipaatu, Interpretations, Culture

முன்னுரை

இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கையிலிருந்து பிறக்கிறது. வாழ்க்கையை பிரதிபலிக்கிறது. வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுகிறது என்று கார்லைல் குறிப்பிடுகிறார். கற்பனையோடு தொடர்புடையதாகவும் ஒரு குறிப்பிட்ட மொழி பேசும் மக்களின் பண்பாட்டுக் கருவூலமாகவும் விளங்குவதை இலக்கியம் என்று ரெனிவெல்லக், ஆஸ்டின் போன்ற ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இத்தகைய விளக்கங்கள் அனைத்திற்கும் பொருந்தக்கூடிய செம்மையினைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. இதற்குக் காரணம் சங்க இலக்கியங்கள் கற்பனையிலிருந்து உருவானவை அல்ல. கண்முன்னர்க் காட்டப்பட்ட உண்மையிலிருந்து ஆக்கப்பட்டவை அவை. இத்தகைய பெருமைக்குரிய சங்க இலக்கியங்களைப் பற்றி அறிஞர் பெருமக்கள் பலர் பல கோணங்களில் ஆராய்ச்சி செய்து வந்துள்ளனர். இன்றும் செய்து வருகின்றனர். இவை காலந்தோறும் புதிய சிந்தனையைத் தூண்டும் கருத்துக் கருவூலங்களாகத் திகழ்கின்றன.

பண்பாடு

பண்பு என்பதிலிருந்து தோன்றியதுதான் பண்பாடு. பண்படுவது பண்பினைக் கொண்டாடுவது பின்பற்றுவது பண்பாடு பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுக்கல் என்கிறது கலித்தொகை (Annamalai, 2003). ஏண்ணம், சொல், செயல் ஆகியவற்றால் எவர்க்கும் கேடு விளைவிக்காத தன்மையைப் பண்பாடு எனலாம். உலக ஒழுக்கத்தை அறிந்து பிறர் இயல்பறிந்து முறையறிந்து இடமறிந்து நடத்தலும் பண்பாடே. பண்பாடு என்பதற்கு மக்களின் சிந்தனை வெளிப்பாடு என்றும் குறிப்பிட்ட இடத்து மக்களின்

பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் கலைகளும் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் முறைகளும் என விளக்கம் தருகிறது க்ரியா தமிழ் அகராதி (Ramakrishnan, 2020)

மனிதன் சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பினன் என்ற நிலையில் அறிவு, நம்பிக்கை, அறவாழ்க்கை, சட்டம், வழக்கங்கள் முதலியவற்றில் பெற்ற ஒருவித வாழ்க்கை முறையாகும் (ப.69) எனப் பண்பாட்டிற்கு விளக்கம் தருகிறது கலைக்களஞ்சியம். ஒருவரிடம் அமைந்துள்ள பண்புகளின் தன்மையை பொருத்தே அவர் சான்றோர் என்றும், சமூகம் என்றும் பெயர் பெறுகின்றார். நற்பண்புகள் இல்லாது, வேறு எவற்றை பெற்றிருப்பவராயினும் அவரால் இவ்வுலகில் சிறப்பைப் பெற முடியாது. உருவத்தால் மட்டும் ஒருவன் மனிதனாகிவிட முடியாது. மாறாக, சமுதாயம் போற்றும் பண்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதனை வள்ளுவம்,

“உறுப்பொத்தல் மக்களொப்பு அன்றால் வெறுத்தக்க

பண்பொத்தல் ஒப்பதாம் ஒப்பு”

என்கிறது (Puliyur Kesigan, 2009). மற்ற உயிர்களிடமிருந்து மனிதன் வேறுபடுவதற்குக் காரணம் பகுத்தறிவு என்பர். இங்கு பகுத்தறிவு என்பதற்கு பதிலாக பண்பறிவு என்பது சாலப் பொருந்துவதாகும்.

தனிமனிதனுக்கு எனத் தனித்த பண்புகள் இருப்பதை போல சமூகத்திற்கும் நாட்டிற்கும் என ஒவ்வொன்றிற்கும் கூட்டுப் பண்புநலன்களும் உண்டு. அவற்றிற்கான தனித்த அடையாளமாகவும் அவை விளங்குகின்றன. பண்பாடு என்பது சில வேளைகளில் புவிபரப்பு அல்லது நாடு சார்ந்ததாகவும் (எ-டு: அமெரிக்கப் பண்பாடு, இந்தியப் பண்பாடு) மொழி, இனம்சார்ந்ததாகவும் (தமிழர் பண்பாடு, திராவிடப் பண்பாடு, ஆங்கிலேயர் பண்பாடு) இடம் சார்ந்ததாகவும் (நகரப்பண்பாடு, ஊரகப்பண்பாடு) மக்கள் சார்ந்ததாகவும் (பழங்குடியினர் பண்பாடு, வேளாங்குடியினர் பண்பாடு) கூறப்படுகிறது என்பார் பக்தவசல பாரதி (Bhakhtavacala Bharathi, 2014). அந்த வகையில் மொழி மற்றும் இன அடிப்படையில் அமைந்த தமிழர் பண்பாடு தனித்த சிறப்பு பெறுகிறது. அதன் அடிப்படையில் முல்லைப்பாட்டில் காணப்படும் தமிழர் பண்பாடுகளில் ஒருசிலவற்றை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பத்துப்பாட்டு

சங்கத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான பத்துப்பாட்டு அகவற்பாக்கலால் அமைந்த பத்துப்பாடல்களின் கோவையாகும்.

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை

பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி - மருவினிய

கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்

பாலை கடாத்தொடும் பத்து”

ஏன்ற பழம் செய்யுள், பத்துப்பாட்டு நூல்கள் இன்னின்னவை என்பதை தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது (Somasundranaar, 1956). இப்பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை மலைபடுகடாம் அல்லது கூத்தர் ஆற்றுப்படை என்ற ஐந்து பாட்டுக்களும் ஆற்றுப்படை இனத்தைச் சார்ந்தவையாகும்.

பட்டினப்பாலை, முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆகிய மூன்றும் அகப்பொருள் பற்றியவையாகும். நூலையாமையைக் கூறும் மதுரைக்காஞ்சியைப் புறப்பொருள் பற்றிய நூல் என்பர். நெடுநல்வாடை என்னும் நூல் அகப்பொருள் செய்தி பொதிந்ததாயினும் பாண்டியனது அடையாளப் பூவாகிய வேம்பைக் கூறினமையால், இதனைப் புறப்பொருள் பற்றிய நூல் என்றும் கூறுவர்.

முல்லைப்பாட்டு 103-அடிகளைக் கொண்டது. முல்லை நிலத்துக்குரிய ஒழுக்கத்தை பற்றிச் சொல்வதனால் முல்லைப் பாட்டொன்றாகிறது. இந்த முல்லைப்பாட்டின் ஆசிரியர் நம்பூதனார் என்பவராவார். இந்நூல் யாரைக் குறித்தும் பாடப் பெற்றதன்று. இப்பாடலில் அகத்திணையும்,

புறத்திணையும் பொருந்தக் காணவாம். ஆகத்திணையாகிய முல்லை ஒழுக்கம் பற்றி முதலில் சொல்லப் பெற்றிருப்பதால் முல்லைப்பாட்டு என்று பெயர் பெற்றது.

பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி கேட்டல்

தங்களுக்கு நேர்ந்த இன்னல்களையும் இடையூறுகளையும் தவிர்க்க வேண்டி வழிபடு தெய்வத்தை வணங்கும் வழக்கம் சங்க காலத் தமிழர்களிடம் இருந்தது. நெல்லையும் மலரையும் தெய்வத்தின் முன்னர்ப் பரப்பி வைத்து வணங்கி அருள் பெற்றனர். புட்குறி பார்ப்பதில் பழந்தமிழர்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. முல்லைப் பாட்டின் ஒரு நிகழ்ச்சியை கொண்டு அறியலாம்.

மழைக் காலம் வந்தது. பிரிந்து சென்ற தலைவன் மீண்டும் வரவில்லை. தலைவி மனம் வாடினாள். ஆதனை கண்ட அவளுடைய செவிலித்தாய், அன்னை ஆகியோர் ஊருக்குப் புறத்தேயிருந்த திருமால் கோவிலுக்குக் சென்றனர். நாழியிலே கொண்டு சென்ற நெல்லையும் புதிய முல்லை மலர்களையும் கலந்து தூவினர். மாயோனிடம் நற்சொல்லை நாடினர். அப்பொழுது தாம்பிற் பிணைக்கப்பெற்ற இளங்கன்றுகள் தாய்ப் பசுக்களை நினைத்து வருந்தின. அக்கன்றுகளின் நிலையை ஆயர் மகள் கண்டனள். பிடரியிலே கையை வைத்துக் கன்றுகளுக்கு ஆறுதல் மொழிகளைப் பகன்றனள் கோல பிடித்த கோவலர் பின்னே வர உங்கள் தாய் பசுக்கள் முன்னே வந்து விடும் என்றனள். இச்சொற்களைத் திருமாலை வணங்கிய தலைவியின் அன்னை கேட்டனள். உடனே மகிழ்ந்து வீடு திரும்பினர். நன்மொழியைக் கேட்டு வந்தோம். போருக்குச் சென்ற நின் காதலன் வெற்றியுடன் விரைந்து வருவான். பகைவர்களின் திறைப்பொருளையேற்றுத் திரும்பி வருவான் நீ வருந்தாமலிரு என்று கூறினர்.

“அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்க் கைதொழுது

பெருமுதுபெண்டிர்விரிச்சி நிற்ப

சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றின்

உறுதுயர் அலமரல் நோக்கி ஆய்மகள்

நடுங்குசுவல் அமைத்த கையள் கைய

கொடுங்கோல் கோவலர் பின்னின்று உய்த்தர

இன்னே வருகுவர் தாயர் என்போள்

நன்னர் நன்மொழிக் கேட்டனம் அதனால்

நல்ல நல்லோர் வாய்ப்புள் தெவ்வர்

முனை கவர்ந்துகொண்ட திறையர் வினைமுடித்து

வருதல் தலைவர் வாய்வது நீநின்

பருவரல் எவ்வம் களை மாயோய்”

இவ்வடிகளில் மேலே காட்டிய நிகழ்ச்சியைக் காணலாம். இவ்வாறு நற்சொல் கேட்டலைத் தொல்காப்பியமும் விரிச்சி என்றே குறிப்பிடுகின்றது (Rasamanikanar, 1970).

யானை மொழி உணர்ந்த பாகன்

யானைப் பாகர்கள் யானையை அடக்குதற் பொருட்டு வடமொழிக் குறியீட்டுச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவது வழக்கமாக இருந்தது. அப் பாகர் கல்வியறிவு அற்றவர் ஆவர். அக்குறியீட்டுச் சொற்களை என்றும் படிக்கத் தெரிந்திலர். செவி வழியாகக் கேட்டுத் தெளிந்தவர். இன்றும் இம்முறை

வழக்கொழியாமல் இருத்தலைக் காணலாம். யுனையின் செயலையும் அந்த யானையை அடக்கி ஆள்வதையும் இந்நூல் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

யானை காவல் காத்து நின்றது. கன்னத்தின் வழியே மதகு நீர் ஒழுகியது. சிறிய கண்களை உடையது. அது நீண்ட கரும்பையும், வயலில் விளைந்த அதிமதுரத் தழையையும் உணவாகப் பெற்றும் உண்ணவில்லை. அவற்றைக் கையால் எடுத்து நெற்றியைத் துடைத்து நின்றது. கல்வியறிவு இல்லாத யானைப் பாகர்களாகிய இளைஞர்கள் அச்செயலைக் கண்டனர். அங்குசத்தைக் கையில் கொண்டனர். செவிவழிக் கேட்ட வடமொழிச் சொற்களைக் கூறினர். அந்த யானையை அச்சுறுத்தி உண்ணும்படிச் செய்தனர்.

“காவல் நின்ற

தேம்படு கவுள சிறுகண் யானை

ஓங்குநிலைக் கரும்பொடு கதிர்மிடைந்து யாத்த

வயல்விளை யின்குளகு உண்ணாது நுதல் துடைத்து

அயில்நுனை மருப்பின்தன் கையிடைக் கொண்டெனக்

கவைமுட் கருவின் வடமொழி பயிற்றிக்

கல்லா இளைஞர் கவளம் கைப்ப”

இவ்வடிகளால் மேற்கண்ட நிகழ்ச்சியை அறியலாம். விலங்கினைத் தன்வயப்படுத்தும் திறனைக் கல்லா இளைஞர் கெற்கினைத் தன்வயப்படுத்தும் திறனைக் கல்லா இளைஞர் பெற்றிருந்தது பெருமைக்குரியதாகும்.

பாசறையும் பாவையாரும்

பெண்கள் பாசறைக்குச் செல்லும் வழக்கம் பண்டையக் காலத்தில் இருந்தது. அரசர் போருக்குப் புறப்படும் போது அவர்களையும் உடனழைத்துச் சென்றனர். அப்பெண்கள் இரவு நேரங்களில் அரசனுடைய பள்ளியறையைப் பாதுகாக்கும் காவலர்களுக்குத் துணையாக இருந்தனர். சிறிய வளையல்களை முன்கையில் அணிந்திருந்தனர். அவர்களின் தலைமயிர் அவிழ்ந்து முதுகில் கிடந்தது. இரவைப் பகலாக்கும் அளவுக்கு அளவுக்கு ஒளி பொருந்திய வாளை இடையில் கட்டித் தொங்க விட்டிருந்தனர். அவ்விரப்பெண்கள் எண்ணெய் சிந்திய குழல் வடிவான நீண்ட பந்தங்களைக் கொளுத்தித் திரிந்தனர். எரிந்த பாலை விளக்கு அணைந்த போதெல்லாம் அவைகளை கொளுத்தி ஒளிபெறச் செய்தனர்.

“குறுந்தொடி முன்கைக் கூந்தல் அம்சிறுபுறத்து

இரவுபகல் செய்யும் திண்பிடி ஒள்வான்

விரவுவரிக் கச்சின் பூண்ட மங்கையர்

நெய்யுமிழ் சுரையர் நெடுந்திரிக் கொளீஇக்

கையமை விளக்கம் நந்துதொறும் மாட்ட”

இதனால் பண்டைக் காலத்தில் பெண்டிரும் போர்க்களத்தில் புகுந்தனர். வாட்போர் வல்லமையும் பெற்றிருந்தன என்பதை அறியலாம்.

வண்கன் யவனர்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நம் நாட்டில் அயல் நாட்டினர் பலர் குடிபுகுந்தனர். அவர்கள் வணிகர்களாகவும் வாழ்ந்தனர். பணியாட்களாகவும் இருந்து அரசர்க்கு உதவி புரிந்தனர்.

கிரேக்க நாட்டு மக்களுடன் தொடர்பு இருந்தது. இச்செய்தியைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளால் அறியலாம். கிரேக்க நாட்டினரைத் தமிழர்கள் யவனர் என்றழைத்தனர். அவர்கள் பாசறையில் அரசனுக்குக் காவலராக விளங்கினர். யவனரைப் பற்றி முல்லைப்பாட்டின் ஆசிரியர் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

சுட்டை அணிந்திருந்தனர். கண்டோர் நெஞ்சில் கலக்கத்தை உண்டாக்கும் தோற்றமுடையவராக விளங்கினர். ஆற்றல் அமைந்த ஆக்கையினர். யாருக்கும் அஞ்சாத ஆண்மையுடைய வன்னெஞ்சராக விளங்கினர்.

“மெய்ப்பை புக்க வெருவருந் தோற்றது

வலிபுணர் யாக்கை வண்கன் யவனர்”

இஃது யவனரைப் பற்றிய குறிப்பாகும். அக்காலத்தில் அரசர்கள் தமது அந்தப்புரத்தில் அந்நிய நாட்டவரையே காவலாக வைத்திருந்தனர். அவர்கள் ஊமையராக இருந்தனர். அரசின் குறிப்புகளை அறிந்தாலும் அதனை அடுத்தவர்க்கு வெளிப்படுத்தாமல் இருக்க இவ்வாறு ஊமையரை அமைத்தனர். அத்தகையோர் மிலேச்சர் எனப்பெற்றனர்.

உடல் உறுப்புகளின் இயக்கங்களாம் மெய்ப்பாட்டின் வழிமே தங்கள் கருத்தை உரைத்தனர். வாயாற்பேசும் வல்லமையற்றவராக இருந்தனர். சுட்டை உடுத்திய அயல்நாட்டார் அரசனின் மெய்க்காவலுக்காக நின்றனர். இதனை

“உட ம்பின் உரைக்கும் உரையா நாவின்

படம்புகும் மிலேச்சர் உழைய ராக”

என்னும் அடிகளால் அறியலாம். யவனர், மிலேச்சர் ஆகியோர் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழகத்தில் வந்து வாழ்ந்தனர் என்பதை முல்லைப்பாட்டின் வாயிலாக அறியலாம்.

முடிவுரை

பண்பாடு என்பது காலத்திற்கேற்பவும், மக்களின் நிகழ்வுகளுக்கேற்பவும் மாறக்கூடிய தன்மை உடையதுதான் என்றாலும், வேரை வெட்டி வீசிவிட்டு விழுதுகளைப் பாதுகாக்க நினைப்போமேயானால் எதிர்காலம் சுவடுகளைத் தொலைத்துவிட்டு அறலாரின் நிழலில் சுதந்திரமிழந்து வாழும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிடும். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் தமிழுக்கு தங்களுடைய தொண்டாகப் பல அரிய நூல்களை இயற்றித் தந்துள்ளனர். அவற்றை நாம் படிக்கும் போது பண்டைய தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறையினை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அவற்றைப் படிப்பதோடு நிறுத்திவிடாமல் நாமும் அவற்றைப் படிப்பதோடு நிறுத்திவிடாமல் நாமும் அவற்றைப் பின்பற்றி நடந்தோமானால் தமிழ் வளம்பெற்று தமிழினம் மேலும் மதிப்புபெற்று, தமிழர்களின் பண்பாடும் செழித்தோங்கும் என்று துணியலாம்.

References

- Annamalai, (2003) Kalittokai, Koviluru madalayam, Koviluru, India.
- Bhakhtavacala Bharathi, (2014) Panpaattu Maanidaviyal, Manivaasagar Publication, Chennai, India
- Puliyur Kesigan, (2009) Thirukkural, Paari Nilayam, Chennai, India.
- Ramakrishnan, S. (2020) Crea Tamil Agarathi, Crea Publication, Chennai, India
- Rasamanikanar, M. (1970) Pathupaatu Araichi, University of Madras, Chennai, India
- Somasundranaar, P.V. (1956) Pathupattau, Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevely, Limited, Chennai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License